

Jacqueline Bublitz

THRILLER

NEŽ JSI
POZNALA
MÉ JMÉNO

Není důležité, kdo je vrah, ale kdo je oběť...

**NEŽ JSI POZNALA
MÉ JMÉNO**

Copyright © Jacqueline Bublitz, 2021

This edition is published by arrangement with Peters, Fraser and Dunlop Ltd.
through Andrew Nurnberg Associates

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Kozák, 2024

Cover © Zhivko P. Petrov, 2024

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

ISBN 978-80-277-4715-3 (pdf)

Jacqueline Bublitz

NEŽ JSI
POZNALA
MÉ JMÉNO

přeložil Jan Kozák

VENDETA

Věnuji tátovi,
tam na druhou stranu

Touha vrátit se domů je touhou být celý, vědět, kde jsi, být průsečíkem všech čar protažených všemi hvězdami, být tvůrcem souhvězdí a středem světa, tím středem zvaným láska. Probudit se ze spánku, odpočinout si od procesu probouzení, ochočit zvíře, nechat duši zdivočet, ukrýt se ve tmě a zahořet světlem, přestat mluvit a být dokonale pochopen.

— Rebecca Solnit

Když to dokážu tam, dokážu to kdekoli.

— z písně „New York, New York“

Už o mně asi budete mít nějakou představu.

Nás mrtvých holek je tam venku dost. Z odstupu vypadá hodně našich příběhů stejně. To se zákonitě stane, když si někdo zvenčí jen tak vypráví příběh a přitom mluví, jako by nás znal. Přebírají naše ostatky, snaží se z našeho popela sestavit profil osobnosti — a tohle pak žijícím zůstane. Dojem někoho jinýho o tom, kým jsme bývaly.

Když vám budu vyprávět svůj příběh, když vám řeknu, co se mi stalo, možná pochopíte, kdo jsem byla. Kdo *jsem*. Možná se vám pravda o mně začne víc líbit a třeba to odteď budete přát každý mrtvý holce. Budete chtít, aby měla šanci mluvit sama za sebe, aby byla známá něčím víc než jen tím, jak skončila.

Nebylo by to něco úžasného? Po tom všem, co jsme ztratily?

1

První věc, kterou jsem pochopila o městě, ve kterém zemřu, bylo tohle: To město tluče jako srdce. Sotva se mé nohy dotknou chodníku a sotva se autobus, který mě sem přivezl, odlepí od obrubníku, ucítím ihned tep New Yorku, to bušení. Všude jsou lidi, kteří spěchají v jeho rytmu, já stojím s otevřenou pusou uprostřed nejširší ulice, jakou jsem kdy viděla, a poprvé cítím vůni a chuť skutečného světa. Sice se jmenuju po holce, která spadla do králičí nory, v tu chvíli si ale připadám, jako bych vylezla z temnoty a nechala za sebou svůj pokřivený starý život. Kdybyste se ohlédlí, viděli byste všechny ty čtyřsměrné stopky a hvězdami posetý vlajky amerického maloměsta, jak nám mávají na rozloučenou. Zhlédli byste neudržovaný silnice plný výmolů a taky samoobsluhy bez oken, postavený na jinak prázdných pozemcích. Spatřili byste zrezivělý mrazáky na led vedle posuvných skleněných dveří a devítidolarový láhve alkoholu na zaprášených regálech. Kdybyste koukali dostatečně pozorně, možná byste v tom zamlženém oparu našli i moje jméno; tam mezi prošlými balíčky brambůrků a vybledlými sklenicemi salsy.

Alice Leeová.

Já jsem tady. Ona byla tam. A pak utekla do New Yorku a všechen ten prach nechala za sebou.

A teď druhá věc, který rozumím: Nemůžu se vrátit zpátky do králičí nory. Ani kdyby se na dně objevil pan Jackson a lákal mě dovnitř svými jemnými prsty. Musím dokázat, že to zvládnou sama, že i bez něj v pohodě přežiju. Nebudu jako moje matka, která odpustila každému chlapovi, který jí řekl promiň. Dostala jsem od ní lekci její vlastní neúspěšnosti: Když prý chlap zjistí, kde vás poraní, změnění se způsob, jakým se vás dotýká. Nedokáže si pomoci, musí se prostě na to místo pořád silně tisknout, bez ohledu na to, kolikrát vás to rozpláče.

Ale já nikdy nedovolím, aby mě chlap rozplakal. Znovu už ne.

Sáhnu do své cestovní tašky a přehoupnu si ji dopředu ke kyčli. Přejeďu prsty po černém vulkanitu starý leicy zahrabaný na dně vaku a za chůze nahmatám drážky odnímatelného objektivu. Nevím, k čemu potřebuju tenhle důkaz, když stejně celou cestu sem cítím váhu fotoaparátu, jeho nárazy i klepání o stehno. Není to tak, že by mi najednou zmizel v hloubi batohu, zakuklený ve svetrech, ponožkách a spodním prádle. Ale přesto se musím ujistit, že je leica v bezpečí a neporušená. Protože to je to, co mi zbylo. To je to, co jsem si vzala s sebou. A je to i malý vítězství — vědět, že pan Jackson brzy zjistí, co jsem mu sebrala. Pokud mu nebudu chybět já, bude mu chybět alespoň to, jak se na mě díval tím objektivem. *Každý něco ztratil, Alice.*

Neřekl mi snad zrovna nedávno přesně tohle?

Po tři slavný týdny na konci léta 1995, pár měsíců před mým narozením, se moje matka objevovala na billboardu na Times

Square. Když jste stáli před starou restaurací Roy Rogers, mohli jste se podívat přes ulici a uviděli jste její krásnou tvář zdobící bok vysoký, široký budovy. Přímo tam, mezi reklamami na talkshow s Philem Donahuem a na film *Showgirls*, který se měl už brzy objevit v kinech. Tyhle podrobnosti znám z matčina vyprávění o tom létě. O tom, jak utekla do New Yorku po jednom příliš velkém výprasku od svého otce. Jako by existovalo magický číslo pro snášení takových věcí a on ho nakonec v jejích osmnácti letech překročil. Máma mu ještě s krvácejícím rtem ukradla z peněženky peníze, aby si koupila lístek na autobus z okresu Bayfield ve Wisconsinu do New Yorku, toho nejvzdálenějšího místa, na jaký si dokázala vzpomenout. První noc ve městě, když se snažila neusnout v zadním boxu nějakého zapadlého bistra na Osmý avenue, se seznámila s jakýmsi poloslavným fotografem. Než noc skončila, odvezl ji do svého bytu, upravil ji, a když vypadala hezky a slušně, prohlásil, že se do ní zamiloval. Zamilovaný samozřejmě nebyl, respektive nějakou dobu ano, jenomže svou bohatou ženu v Hamptonu miloval víc než mou mámu, kterou nakonec opustil. Byla už těhotná, když vyfotil její usměvavou tvář, co nakonec po ty tři dusný týdny kralovala Times Square.

„Byla jsi tam se mnou, Alice Leeová,“ připomínala mi. „Všichni se na nás dívali, jako bychom tam patřily.“

Nikdy jsem se nedozvěděla, jestli matka otci řekla, co před sebou vlastně viděl, když tu fotku pořizoval. Jestli vůbec věděl, že na snímku je i jeho nenarozené dítě. Než se ke mně tenhle příběh dostal, drobný detaily toho, jak jsem vznikla, už byly rozmazaný.

Tak o tomhle teď přemýšlím. O nás dvou na billboardu vysoko nad Times Square. Tehdy si můj přítomnosti nikdo nevšiml,

stejně jako dnes večer, když se procházím ulicemi lemovanými rušnými restauracemi a třpytivými nápisy; křížovkou jmen táhnoucích se po stranách těch nejluxusnějších budov, jaký jsem kdy viděla. Kdo musíš být, co musíš udělat, abys tady dostal svůj jméno?

Už za pár týdnů, až o mně lidi budou mluvit pořád dokola, mi tohle město dá úplně nový jméno. Moje skutečný jméno nebude znát nikdo, takže mi budou říkat neznámá Jane. Mrtvá dívka, která —

Ale dneska večer jsme teprve na začátku. Jmenuju se Alice Leeová a právě jsem vystoupila z přehřátýho dálkového autobusu. Teprve jsem se vydala na cestu po avenue zvané Sedmá, ve městě New York. Jsem bdělá, živá, přítomná a vdechuju zvláštní pach lepenky, moči a kovu; takhle trávím svou první hodinu v tomhle městě. V tom, jak se věci dějí, je určitý řád, stopa z drobků, kterou musíte sledovat, jelikož to potřebuju. Právě teď chci, abyste se ztratili se mnou, když otáčím mapou na svém telefonu — laciným telefonu z druhý ruky — sem a tam a sleduju pulzující modrou tečku, což jsem já, právě tady. Momentálně mi ty čáry a kruhy nedávají vůbec žádný smysl.

Jsem tady, na ostrově. Obklopuje mě voda a díky tomu se mi nějak líp dýchá. Vystoupila jsem na rušným autobusovým nádraží se dvěma taškami, šesti sty dolary v hotovosti a neznámou adresou uloženou v telefonu. Je mi osmnáct, právě mi bylo osmnáct, a je milion věcí, který neumím, ale tohle zvládnou. Útěkem se to tak úplně nazvat nedá. I když, popravdě řečeno, stejně jako moje matka jsem čekala přesně na tenhle rok. Je to komický. To, jak vám určitý nahromadění let dává svolení k různým věcem. Je vám osmnáct a najednou nejste pod zákonem. Stane se to o půlnoci, nebo minutu po půlnoci, nebo

existuje nějaký jiný výpočet, který člověka učiní připraveným? *Nebýt* pod zákonem. Znamená to, že jsem předtím nemohla nic? Panu Jacksonovi to tak rozhodně připadalo.

Moje prsty cestují po kovu a po čočce. Nedokážu na něj myslet jen tak, musím se přitom dotknout toho, co mu kdysi patřilo.

I já jsem mu patřila.

Teď už patřím jen sama sobě. Už nejsem nezletilá, nejsem svěřenkyňě státu. Přibyl pouhý jeden den a nade mnou už nevisí žádná hrozba, žádný seznam cizích lidí s mocí ovládat můj život. Je mi osmnáct let a najednou se mě nikdo nesmí dotknout. Když si tohle uvědomím, náhle jsem tak lehká, že nebýt těžkých zavazadel, mohla bych skákat. Široký, hemžící se ulice Manhattanu se pro skákání zdají být jako stvořený. Nastala má první, krásná noc a klaksony troubí, motory hučí a kolemjdoucí mluví příliš nahlas do svých mobilů.

Prosmýknu se kolem těch zvuků a dávám si pozor, abych se vyhnula všem prasklinám v betonu a velkým dírám v kovových rámech, který jako by ve stále častějších intervalech narušovaly chodník. Dveře do sklepů, uvědomím si, ale až poté, co vidím, jak se některý z těch rezavých pastí otevírají. Ze skrytých schodišť pak na ulici vylézají muži v zástěrách, v náručí bedny s květinami, pytle s ovocem. Netuším, odkud ty dary přinášejí. Jaký zahrádky někde hluboko pod mýma nohama obdělávají? Možná pode mnou žije a vzkvétá celý úplně jiný město. Ta myšlenka mě nutí zrychlit, posunout své tělo blíž k obrubníku, dál od těch děr a od těch mužů. Právě jsem se do tohohle nového světa vyšvihla; nechci, aby mě něco nebo někdo hned zase stáhl zpátky dolů.

Postupuju dál na sever, pohybuju hlavou zleva doprava i nahoru a dolů a беру na vědomí každou neznámou věc. Zdravím

každou zeleno-bílou ceduli na ulici, každou sochu Svobody z obchodu se suvenýry. Některý jsou velký i jako dítě. Nápisy *halal* a *košer* na mě mrkají na uvítanou a vyskočí na mě panáček, který mi na semaforu dává signál, že můžu jít. Srdce mi teď tepe stejně hlasitě jako město kolem a všechno vnímá. Zmocní se mě náhlý nutkání lusknout prsty a přivolat si taxíka, jako to dělají ve filmech. Ale provoz na týhle ulici se sune směrem na jih, auta uhýbají vlevo i vpravo, když mě míjejí; nárokují si prostor a v nejlepším případě se vzdalují jen pár centimetrů od sebe. Nevypadá to, že by se někdo někam dostal rychleji než já pěšky.

Nohy mě bolí, svaly mám ztuhlý po dlouhý jízdě autobusem, a tak zvažuju, že zavolám Noahovi a zeptám se ho na nejkratší cestu k jeho bytu. Ale ještě jsme spolu nemluvili. Ne doopravdy. Ty nahonem odeslaný esemesky a rychlý odpovědi se nepočítají a já ani neznám jeho příjmení. Když o tom tak přemýšlím, asi bych měla být trochu obezřetná. Co chce muž, který takhle otevře svůj domov cizímu člověku? *Volný pokoj*, stálo v inzerátu. *Vlastní postel, společná koupelna*. Jako by snad vlastní postel nebyla samozřejmostí. *Tři sta dolarů týdně — se vším všudy*. Nevím, co znamená *se vším všudy*. Doufám, že to znamená snídani nebo aspoň šálek kávy. Pro začátek jsem si ten pokoj zamluvila na týden a po jeho uplynutí bude polovina peněz z mé kapsy pryč. Zakazuju si přemýšlet o tom, co by se mohlo stát, až těch sedm dní uteče, jen si připomínám, že týden je dost dlouhá doba, abych si našla něco jinýho. Jestli s tímhle Noahem bez příjmení bude něco v nepořádku, prostě si něco jinýho najdu, a to rychle.

Jasně, už i dřív jsem musela dělat něco podobnýho. Jenže tentokrát, jestliže budu muset začít znovu, budu začínat zase v New Yorku.

Navzdory bolavým nohám cítím pomalý, vzrušený šumění — jako by mi tohle město okysličovalo krev. Vrátila jsem se na místo, kde jsem byla počata. Všechny ty roky stěhování po Středozápadě, kdy jsem neznala děti ve třídě nebo jméno matčina posledního přítele a nevěděla jsem ani to, kde byla, když se v noci nevrátila domů — to byly pouhý lekce, příprava. Na tohle. Na to, abych se postavila na vlastní nohy, nepozorovaně, tím nejlepším možným způsobem. Během prvních čtyřiaadvaceti hodin od příjezdu sem před všemi těmi lety se máma musela spolehnout na sympatie cizích lidí. Kdežto já to s tímhle Noahem, ať už je to kdokoli, neudělám, i kdyby se ukázalo, že je to ten nejhodnější člověk v New Yorku. Neudělám to tady s nikým. Svou nezávislost jsem si zasloužila a s něčím tak těžce vydobytým vážně nehodlám zahodit vlastní budoucnost. Mám slíbeno 79,1 roku; takovou délku života prorokovali dívkám narozeným v roce 1996, dívkám, jako jsem já. 79,1 roku — to jsem se dozvěděla ve druhý nebo třetí třídě, v nějaký škole, v nějakým městě, na který si už přesně nevzpomínám. Ale nikdy jsem nezapomněla to číslo ani to, jaký to byl pocit, když jsem si spočítala roky, který jsem už vyčerpala, odečetla je od předpokládaný délky života a zjistila, kolik mi ještě zbývá. Tady, dnes večer, v den svých osmnáctých narozenin, mám před sebou ještě víc než šedesát let. Z těch let si udělám celý svět, počínaje dneškem.

Později, až se dostaneme k té další části, nebude trvat dlouho a muž s prsty na mém krku mi dokáže, jak moc jsem se mýlila. Bude mít srandu z mé upřímnosti, bude se vysmívat představě, že by si holka jako já mohla vytvořit svůj vlastní svět. Bude si tak jistý svým právem na mé tělo, že po sobě nezanechá nic než vzpomínku na *tamtu* holku.

K týhle části se budeme neustále vracet. Ať se budu snažit sebevíc, ulice a zvuky Manhattanu se vytratí, muži s ovocem a květinami zmizí a my skončíme tam dole u vody na kamenech. Je to nevyhnutelný, bez ohledu na to, jak moc se vás snažím rozptýlit. Protože tahle nadějná, omamná noc je jen jednou částí mého příběhu. Ten druhý příběh je následující: Dole na břehu řeky Hudson čeká tělo mrtvý holky.

Muž, který to udělal, ji tam nechal a odešel domů. A brzy tam bude stát osamělá žena, která se podívá dolů, na kameny, na mrtvou holku. Vidím tu osamělou ženu přicházet, nebo ji vidím už tam, a je smutnější, než jsem kdy byla já, protože její smutek stále bublá. Ještě nevyvřel a nespálil její život, což jí dává pocit, že se jí nikdy nestalo nic důležitýho, nic významnýho.

Já se jí chystám stát.

2

Ruby Jonesová netuší, kolik jí je let. Nebo spíš zná svůj věk jenom podle kalendáře a data. Samotný číslo jí zůstává cizí, ten součet jejích let na jedný stránce, jako by věk, do kterého se dostala, byl nezvratným místem, orientačním bodem zakresleným na mapě. Jinými slovy, Ruby Jonesová se necítí jako šestařicetiletá. Tenhle věk, který zapisuje do formulářů, ten počet svíček na dortu, ji neustále mate. Zrovna tak zažívá velký překvapení, když zjistí, že ta či ona slavná žena, někdo, jehož život pozoruje zpovzdálí, je ve skutečnosti mnohem mladší než ona. Mohla by přísahat, že tyhle ženy s jejich ohromnou kariérou a se spoustou manželství a dětí jsou jejími vrstevnicemi. Možná jsou dokonce i starší, když se do nich vtěsna všechn ten život.

Pravda je ale taková: Ruby má zhruba tři roky po sezóně. Ačkoli filtry fotoaparátů mají v dnešní době za úkol zakrývat neúprosná fakta, je to holá skutečnost, kterou vidí v zrcadle každý ráno: povislá čelist, svěšený koutky úst, zakulacený břicho a oplácený boky. Neměla možnost s někým stárnout, má jen sebe a jen sama se sebou se každý ráno probouzí. A tohle je to, co vidí. Ženu, který ujel vlak, ale pořád je sexy, možná

občas dokonce i krásná. Ovšem moc mládí se v jejích rysech už najít nedá. Už nemůže vypadat mladě bez umělých prostředků a nemůže to popřít.

Jak tedy být šestatřicetiletá? Jak opravdu důkladně porozumět tomu, co to znamená, jestliže se to vůbec nepodobá tomu, jaký to podle nich mělo být? Podle *nich*. Její matky. A ženských časopisů. Autorek, který psaly její oblíbené knihy, když vyrůstala. Podle lidí, který to měli vědět líp. Ruby ví jistě jenom to, že je najednou starší, než si sama uvědomuje. A tak se stane, že uprostřed provizorního tanečního parketu v Apollo Bay, tři hodiny jízdy od Melbourne (a půl světa od místa, kde by chtěla být), kde z levných reproduktorů v rohu vyřvávají písničky z osmdesátých let, se Ruby Jonesová rozhodne vyhodit těch šestatřicet nasbíraných let do vzduchu. Zavře oči a uvidí, kam se rozletí.

Až se to stane, nebude tomu gestu plně rozumět. Do ucha jí přitom budou rvát špatně zapamatovatelný texty, přátelé do sebe budou narážet a vtahovat ji do svého kruhu. Ona je opilá, oni jsou opilí. Nevěsta Sally skončí s blížící se půlnocí na pláži, kde začne zvracet, a Ruby jí bude držet vlasy, konejšit ji a říkat jí, jaký to byl kouzelný den.

„Taky bych ti přála, abys měla někoho, kdo tě miluje,“ zamumlá Sally, když skončí. Po tváři jí stéká řasenka. „Jsi tak skvělá holka. Naše drahá Ruby.“

Tahle věta. Tahle svatba. Tahle pozdně letní noc plná cinkání skleniček, tance bez bot a drobného mlžného deště. Na „naši drahou“ Ruby je toho všeho najednou příliš moc (nebo příliš málo, pro což se rozhodne později, až bude uvažovat jasněji). Její přátelé v drahých šatech, popíjející luxusní víno, pilulky skrytě zhltnuté mezi proslovy a kapelou. Sally, opilá a uplakaná, v šatech, do kterých hubnula celý léto, si brala skvělého kluka,

s nímž se sotva před rokem potkala na Tinderu. Když se vám na Tinderu někdo líbí, máte prý po jeho fotce přejet prstem... doprava, nebo doleva? Ruby si za nic na světě nemůže vzpomenout.

Potom, v domě na pláži, který si s přáteli pronajali na víkend, si Ruby vezme polštář a deku a tiše bosky vyklouzne na balkon v přízemí. Jsou tři hodiny ráno a všichni ostatní už usnuli ve společných postelích. Dvojice se choulí jeden k druhému nebo spokojeně pochrupují, obrácení zády k sobě. Ruby je jako obvykle jediná nezadaná v partě. I když ona se za „svobodnou“ zrovna nepovažuje, alespoň sama pro sebe ne. Mělo by existovat lepší slovo, kterým by se dal popsát stav, do něhož se dostala.

Osamocená.

To je ono, pomyslí si a složí se na vlhkou proutěnou pohovku. Někdo ze sedačky sundal houbovitý polštář. Ruby je vidí naskládané pod okrajem balkonu v prvním patře nad sebou, ale nemá sílu chodit pro ně a táhnout se s nimi sem. Teď začalo pořádně pršet a ona je ráda za to nepohodlí, za mokro na tváři i za nepoddajný spodek pohovky, který ji tlačí do boku. Když předtím stála ve svém pokoji, svět se začal točit. Nyní vidí černou barvu oceánu, slyší inkoustovou vodu zálivu, jak pleská o písek. Ten zvuk jako by vycházel z jejího nitra, jako by to byla ona, kdo se pne nahoru a zase padá dolů. Ruby chvíli trvá, než si uvědomí, že pláče, tady na tom balkoně, sama s deštěm a vlami a oblohou bez hvězd. Po chvílce se z ní slzy hrnou stejně mohutně jako déšť z nebe. Nánosy posledních let se valí ven. Tady přece nechtěla být.

Její život, jak právě pochopila, se přestal odvíjet. Už odkroutila příliš mnoho let a zim, zažila spousty tanečních parketů a cizích večírků — a druhý den se zkrátka jen probudila starší než předtím. Hodně dlouho se nic neměnilo. Ona zůstala stát

na místě, zatímco muž, kterého miluje, si šel za svým životem. Nabízí jí ten nejmenší prostor, do kterého by se mohla vejít, a žádá ji, aby se zmenšila, a on ji tak mohl držet právě tady. Osamocenou.

Je tady sama.

Ale už tu nechce být.

Plán zatím není úplně jasný. Přiblížilo se svítání a vlny, déšť a slzy prosycují všechno kolem ní. Ruby ani o několik dní později, když dává dohromady životní úspory a rezervuje si jednosměrnou letenku z melbournského letiště Tullamarine na letiště JFK v New Yorku, pořádně nechápe, co vlastně dělá a proč. Ví jen, že *tady* už nemůže zůstat, že zoufale potřebuje, aby se stalo něco, cokoli, co ji vytrhne z jejího současného stavu. A New York se zdá být tím pravým místem pro takové znovuzrození.

Takhle se naše životy každou vteřinou přibližují jeden k druhému.

Představuju si Ruby v letadle, zatímco se blíží. Vidím, jak se neustále natahuje zpátky k Austrálii a skládá čas jako kus papíru, takže je zároveň 10 000 metrů nad svým starým životem a zároveň trčí uprostřed něj. Vidím její vzpomínky, který si přehrává jako starou pásku, jako výběr těch nejlepších písniček, co slyšela už mnohokrát. Jenže tam nahoře ve vzduchu se i ty nejmenší okamžiky zdají být zabarvený tragédií. To, jak se na ni díval, když... když poprvé... když naposledy..., a ona teď silně tiskne ukazováček k malému okénku letadla a mrká, snaží se potlačit slzy. Sleduje, jak jí nehet bělá, jak se na druhý straně tlustýho skla tvoří drobný, dokonalý rampouchy. Lidi kolem ní

už sklopili sedadla a začali chrápat, ale já vím, že Ruby je celý let vzhůru, stejně jako jsem já vzhůru celou tu cestu autobusem z Wisconsinu. Po celý den, ten samý den, kdy obě míříme do New Yorku.

A stejně jako já si Ruby Jonesová nemůže pomoci a v průběhu letu se znovu a znovu vrací k milenci, kterýho tam nechala. A taky k důkazu o něm. Pro mě je to ukradený fotoaparát. Pro ni je to poslední zpráva, kterou jí poslal těsně předtím, než nastoupila do letadla.

Chyběla jsi mi. Minulý čas.

Chyběla jsi mi.

Jako by mezi nimi už byly roky, ne hodiny.

Naše příjezdy dělí jen několik minut.

„Kam? Tak KAM, paní?“ Taxikář na rušném stanovišti taxíků na letišti JFK zvýší hlas. Vlastně na Ruby napůl křičí. A ona bezradně mrká při pomýšlení na to, jak obrovskou rozlohu jeho otázka zahrnuje. Až se jí z toho zastavuje srdce. Ten muž chce jen adresu. Ona adresu má — může mu ji dát, jen kdyby si její nevyspalá mysl vzpomněla na podrobnosti.

„Já... ehm...“

Ruby přečte z mobilu název ulice a číslo domu, vyzní to spíš jako otázka. Řidič si odfrkne, jakože rozumí, a vyjede do kolony, co se jako had vine od letiště. Stmívá se, vzduch má šedavý nádech, je to jako něco skelného před jejíma očima. Snaží se setřást letargii, která ji přemohla po více než třicetihodinové cestě; pokouší se najít nějakou malou, zachovalou část sebe sama, která by byla nadšená, že je tady. Krátce to pocítila, když přistála na letišti v Los Angeles. Malý okamžik, kdy se jí chtělo

roztáhnout ruce — při pomyšlení na všechnu tu svobodou, která ji čeká. Jenomže to bylo před několika hodinami, několika hodinami cesty a hnusnýho kafe, než ji další let vrhl o tři hodiny vpřed. Tím pádem už dvakrát propásla slunce a nemá ponětí, kolik má být doopravdy hodin.

Když se tak z okna taxíku dívá na rozmazaný nový okolí, napadne ji, že ji možná rozveselí ten první pohled na slavný newyorský panorama. Třeba spatří ikonický most, který pozná, nebo některou z těch známých budov, rozsvícených jako vánoční stromeček. Zatím jsou to jen šedý igelitový sáčky, který se vznášejí na stromech jako nafouknutí ptáci, a dálnice, po níž se taxík žene kolem svažujících se dvorků úzkých břidlicových domů. Jen jestli Ruby udrží otevřený oči a dokáže neusnout — ona totiž ví, že tyhle domy, církevní billboardy a pletivový ploty brzy ustoupí třpytivé vodě, neonovým světlům a těm slavným kovovým budovám, úzkým jako prsty, který vás k sobě lákají. A v souvislosti s touhle poslední myšlenkou jí dochází, že blouzní. Vidět nafouklý ptáky a vábící prsty — zřejmě už napůl spí.

(Překračuju praskliny, proplétám se kolem lidí, mávám na své oblíbený značky a sochy, zatímco ona tiskne čelo ke sklu okna na straně spolujezdce a vyhlíží ty vábivé prsty. V jakým bodě cesty se asi naše dráhy začnou křížit?)

Ruby se snaží udržet oči otevřený a chce po řidiči, aby jel rychleji. Zajímalo by ji, jestli ví, jak důležitou roli právě teď hraje v jejím životě. Přiváží ji přece do novýho světa, k začátku věcí. Muž s někým mluví mobilem. Jeho hlas je tak tichý, že mu není rozumět. Ruby po chvílce bere na vědomí, že tomuhle člověku nemůže záležet na ní ani na tom, jak jí srdce tluče až v krku. Očividně to pro něj není nic novýho. Prostě jenom

převáží další ztracenou, doufající duši k tomu všemu, co na ni v New Yorku čeká.

Sleduje, jak mu ruce kloužou po volantu; každá otáčka je jako hodiny odpočítávající čas. Chápe, že tomu cizímu člověku je úplně jedno, že sem přijela bez plánu, bez diáře nadcházejících událostí. Chce ji jen dovézt na místo určení, vysadit ji a vrátit se k tomu, s kým mluví, možná se sám objevit u něčích dveří. Ruby je pro něj jen úkolem, který musí splnit. Pro něj i pro New York je nepodstatná. Ta neonová záře za jejím oknem je stále jasnější. Ruby je najednou do smíchu.

Mohla bych, uvažuje, si změnit jméno, vymyslet si úplně nový život. Takhle anonymní teď jsem.

A pak najednou —

„Tak jsme tady.“

„Co —?“

Auto náhle zastaví a taxikář se k ní napůl otočí.

„Říkala jste, že to má být tady,“ ukáže vpravo, na pětipodlažní činžovní dům. Podél fasády se táhne lešení do výše prvního patra a řada kovaných požárních schodišť se pne až na střechu, což působí dojemem, že budova je ještě pořád ve výstavbě. Ruby si všimne, že čísla nad širokými předními dveřmi odpovídají těm, která na letišti JFK přečetla řidiči.

Sáhne po peněženke, k jízdnému přidává přemrštěný tuzér, načež se na ni řidič konečně podívá a mírně zavrtí hlavou. Poté vystoupí, otevře kufr a vyloží její zavazadla na ulici.

Když Ruby sleduje, jak odjíždí, bojuje s nutkáním zamávat na něj, aby zajel zpátky k obrubníku, a požádat ho, aby ji odvezl zpátky na letiště. Žlutý taxík ale zmizí z dohledu a ona se s kufry prodírá po betonových schodech vedoucích k jejímu novému domovu. Nato udeří loktem do bzučáku s nápisem

ZDE STISKNĚTE. Na druhé straně slyší ozvěnu svého příchodu a rozechvěle čeká, až se dveře před ní otevrou.

Ty moje se otevrou po zaklepání.

Zatímco Ruby Jonesovou dopravili k jejím novým domovním dveřím, sledovala jsem modrou tečku ve svém telefonu až na okraj Central Parku. Potom jsem park obešla, přesně jak mi radila mapa. Po levý straně jsem se držela řeky Hudson. Obchody se brzy změnily v byty a na chodníku se začaly objevovat pytle s domácím odpadem. Z chodníku vyrůstaly řady tenkých stromů bez listů. Každý měl kolem sebe železný plůtky sahající do výše mých holení, takže stromky vyhlížely jako malé zahrádky. Jakkoli to všechno vypadalo zvláštně, bylo mi jasné, že jsem se dostala do ulic, kde žijí lidé. Zběsilý tempo panující v Midtownu mi tady na Upper West Side připadalo na hony vzdálený. Noční obloha mi dosedala na ramena a obytné ulice byly téměř prázdné. Nedělala jsem si ale starosti, přítomnost lidí byla pořád cítit z okolních ulic a já vnímala všechno živý, co se kolem mě dělo. Kromě malého, nedobrovolného poskočení, když na mě zapískal muž kouřící ve dveřích, jsem se cítila podivně klidná a pomalu se blížila k Noahovu bytovému domu.

Ale stejně mám srdce až v krku, když zaklepu. Jako by ze mě ten úkon vycucal všechnu odvahu. Bzučákem mě pustili z ulice dál a já se mírně potím. Stoupám po úzkých schodech s leicou přitisknutou k sobě. Řady dveří zůstávají zavřený, až se pak přímo přede mnou najednou objeví ty, který jsem hledala.

Vlastní postel, společná koupelna.

300 dolarů týdně — se vším všudy...

Ano, budu platit hotově...

Ne, nejsem alergická na psy...

Tady je celá adresa. Pokud pojedete vlakem,
nejbližší zastávka je 96. ulice a Broadway...

Ne, přijedu autobusem, měla bych dorazit v 9...

Jak si přejete.

Jak si přejete. Divný rozloučení, pomyslela jsem si tehdy. Ale ocenila jsem tu Noahovu efektivnost v průběhu celého procesu. Dohoda byla hotová a stačilo na ni pár textových zpráv, přičemž nevznikly téměř žádné otázky. Žádný zbytečný zdvořilosti nebo tlachání. Ani nevím, jak zní jeho hlas, uvědomuju si teď, když zaklepu a dřevěný dveře zaduní. Pak se dveře Noahova bytu s vrzáním otevrou a já uvidím nejdřív jedno modré oko a potom kšilt tmavomodré čepice. Taky naleštěnou černou botu. A nato se mi o ruku otře něco studeného a vlhkého. Než se stihnu odtáhnout, polootevřenými dveřmi se protlačí velký hnědý pes a vrhne se na mě.

„Frankline!“

Noah se objeví za změtí tlapek a čokoládové srsti a zatahá psa za obojek, načež všichni tři společně klopýtneme dovnitř. Ze mě hned vyprskne smích — ani jsem nevěděla, že někde v sobě mám zdroj takového smíchu. Nicméně řehot má okamžitý účinek, jako chladivá voda v horkém dni. Veškerý moje napětí povolí, stejně jako popruh mé tašky, kterou nechám dopadnout na zem. Noah i pes na vteřinu zmizí a jsem tu zase jenom já. Stojím v nejkrásnějším pokoji, jaký jsem kdy viděla. Leštěný dřevo pod

mýma nohama se blyští. Vysoká, široká okna nad sedačkami s tlustými polštáři. Stěny obložené knihami a velký, pohodlný pohovky. Vidím malý, pestrobarevný hračky, kostičky, gumový kuřátko a tenisový míčky. To všechno je rozházený všude po podlaze a — spadne mi čelist — na druhý straně místnosti trůní lesklý černý piano. Nad klavírem visí obrovský třpytivý lustr, něco, co jsem v životě neviděla. Každý kousek toho křišťálu je tak jemný, tak dokonale tvarovaný, že si okamžitě vzpomenu na kapky deště. Nebo taky na slzy.

Napadne mě zvláštní myšlenka; přistane mi na rameni jako pírk. Kolik smutku už tahle místnost zažila?

Teprve teď si uvědomím, že Noah drží psa za obojek a že mě oba pozorují. Mám oči i pusu dokořán jako ryba na písku a je mi jasný, že jsem se právě prozradila. Stejně tak jsem mohla vytáhnout všech šest set dolarů v hotovosti, který schovávám v peněženke, a přiznat, že to je všechno, co na světě mám. I tomu velkému starému psu musí být naprosto zřejmý, že nejsem někdo, kdo je zvyklý na hezký věci. Otočím se a podívám se, *opravdu* se podívám, na muže, který tu bydlí. Na majitele klavíru a lustru a knih a psa. Stejně upřeně se dívá i on na mě a levý koutek úst se mu kroučí v polovičním úsměvu. Až teď vidím, že je vážně *starý*. Jako dědeček, možná pětadesátiletý nebo sedmdesátiletý, a menší než já. Má na sobě takový ten nóbl polo svetr, z kterého vykukuje úhledný košilový límeček, a vypadá to, že mu pod kšiltovkou Yankees už asi nezbyly žádné vlasy. Chomáčky obočí, bleděmodré oči. Ten jeho poloviční úsměv a dlouhý, jemný prsty, který se natahují po mých.

„Dobrý den, Alice Leeová,“ řekne. „Rád vás poznávám. Franklin“ — Noah ukáže na velkého hnědého psa, který se ke mně teď napíná — „zjevně souhlasí.“

Až se později ohlédnu za všemi prvotními dojmy, který mě kousíček po kousíčku směřovaly k řece, bude mi jasný, že tenhle z nich byl nejvlídnější. Jemná, teplá ruka starýho muže, kterou mi podal, a pak prohlídka jeho bytu s velkým hnědým psem v čele. Čistý ručníky na komodě v ložnici a skříň s prázdnými věšáky: „To kdybyste si chtěla pověsit věci.“ Následovala nabídka pozdní noční kávy — „Ano, ráda“ — a zavrtění hlavou — „Ne, o to se teď nestarejte“ —, když jsem mu nabídla, že za týdenní pobyt zaplatím předem.

„Na to je spousta času, Alice.“

Noah mi to řekne přes rameno — už je na odchodu, jde mi udělat tu kávu. Já zatím ztěžka dosednu na okraj svý nový postele. Franklin je pořád u mých nohou. Sedm nocí. Polovina mých peněz je pryč. Přesto ze mě znovu vybublá smích. Ten smích, který je jako chladná voda v horkým dni.

„To bude dobrý, Alice Leeová,“ říkám nahlas ručníkům, věšákům i psovi čokoládový barvy. A v tuhle chvíli je příjemný tomu věřit.

Ruby Jonesová to ale vůbec dobrý nemá.

Za prvý, její tělo a hodiny neříkají totéž. V New Yorku je už několik hodin, ale cítí se tak dezorientovaná, že by to klidně mohly být buď celý dny, nebo naopak pouhý minuty. Když otevřela dveře svý garsonky, nechtěla nic jinýho než vlézt rovnou pod peřinu široký nízký postele stojící sotva krok od zárubně dveří. Ale bylo ještě brzy. A tak si oblékla tlustý kabát a vydala se o jeden blok dál na Broadway v naději, že si protáhne bolavý nohy. Z tak dlouhý cesty byla pořádně vyčerpaná. Snažila se vnímat nekonečný lešení, obchody i praskliny v chodníku,

lidi, kteří chodili příliš rychle a mluvili hrozně nahlas. Jako by byli komparz na filmovém place. Polapená někde mezi realitou a blouzněním courala po ulici sem a tam, bezcílně a lhostejně; až po nějaký době si koupila kousek sýrový pizzy za 1,27 dolaru a láhev Grey Goose za 59 dolarů, aby jídlo spláchl. Tuhle svou první newyorskou večeři si vzala do pokoje. Zanedlouho už seděla se zkříženýma nohama uprostřed té nízký postele, olizovala si mastnotu z prstů a popíjela vodku přímo z láhve.

Pak se zhlédla v zrcadle, který bylo naproti posteli a sahalo až na zem. Nemohla si pomoci a lehce se zasmála. Ruku si přitom přitiskla k puse, aby ten zvuk potlačila. Žena v zrcadle měla vlasy skoro stejně mastný, jako byl ten kousek pizzy, a taky brunátný tváře a rty, který začínaly prskat. *Ostudo. To ti to tvoje newyorský dobrodružství pěkně začíná*, řekla si. Zatahala se za pytle pod očima, za tu uvolněnou, fialovočernou kůži. Naplno si uvědomila, jak strašně je unavená — a vzápětí vrazila láhev vodky zpátky do úst.

To je úžasně vzrušující, Ruby! Parádní věc, vážně! Bože, ty jsi tak odvážná!

Když oznámila svůj plán přestěhovat se na půl roku do New Yorku, zdálo se jí, že s ní všichni mluví s obdivnými vykřičníky na koncích vět. Něco na tom, co dělala — odešla z práce, rozdala většinu svého nábytku a oblečení, stlačila svůj život do dvou kovově modrých kufrů —, lidi zřejmě inspirovalo. Její novinky vyvolávaly zasněný pohledy a tichá vyznání všude, kam přišla. *Vždycky jsem chtěla... Proč jsem jen nikdy... Možná jednou...*

Ruby byla na chvíli zasvěcena do celého světa tajných přání, o která se s ní bez vyzvání dělili přátelé i úplně cizí lidi. Teď, s láhví vodky u rtů, zatímco se pokoj lehce pohupuje, jí připadá zvláštní myslet na všechny ty lidi, kteří žijí před ní, někde

v zítřejším Melbourne. V tomhle novém časovém pásmu bude žít věčně za nimi, honit se za hodinami, co jsou v Austrálii dávno odškrtnutý. I když lidi doma předpokládají, že tou vpředu je ona. Vzala si sama od sebe dovolenou a bude žít v New Yorku, jen proto, že může. Stejně dobře mohla lidem navykládat, že míří na Měsíc.

„Jsem odvážná, nebo jsem jenom blázen?“ ptá se láhve vodky, pokoje a svýho mlhavýho odrazu v zrcadle, ale nic z toho jí nenabídne uspokojivou odpověď. Nakonec upadne do spánku.

A teď jsou dvě hodiny ráno, první ráno v New Yorku, a Ruby je vzhůru. Prostěradlo je nasáklý potem, a když Ruby vstane, aby si došla na záchod, má pocit, že se předklání, jako by její tělo chtělo být někde jinde. *Někde jinde*. I když ona už je někde jinde — tak jako nikdy předtím. Tady v tomhle městě — kolik že lidí tu žije? Osm milionů? Nebo už devět? Na tom nezáleží, vzhledem k tomu, že z toho počtu zná přesně dvě. Dvě bývalé kolegyně, které jí daly najevo, že se rády sejdou na kus řeči. *Třeba někdy, Ruby. Až se rozkoukáš.*

No, pomyslí si. *Tak jsem tady!* Už se rozkoukala. A vůbec si nepřipadá odvážná.

Co by si o tomhle přiznání pomysleli všichni ti přátelé a cizí lidi v Melbourne?

Ruby se vrací z koupelny, stále na vratkých nohách, a posadí se na kraj postele právě ve chvíli, kdy se za oknem rozezná siréna. Je to známý zvuk, ale přesto se nějak liší od houkání sanitky, který je zvyklá slýchat doma. Možná je smutnější. Nebo — teď se přesune k oknu a zadívá se dolů na prázdnou ulici — působí tahle newyorská siréna nějak rezignovaně. Snad je unavená z nadměrného používání, jako by se ty nejhorší tragédie už staly. Je to další deliriem vyvolaná úvaha, tohle aplikování poezie na

úplně obyčejnou věc, ovšem jde tu ještě o něco jinýho. O počátek novýho druhu osamělosti. Ruby se brzy přistihne, že mluví s předměty, jako by to byli lidi. Vede rozhovory se svým kartáčem na vlasy a láhvemi vodky a polštáři na posteli, jen aby vůbec něco řekla. V těchto prvních, úplně prvních hodinách jako by Ruby tušila blížící se osamělost, dny, který ji čekají. Za těch dnů bude sotva s někým mluvit. Třeba si jenom objedná snídani anebo poděkuje cizím lidem za podržení dveří.

Když se toho prvního osamělého rána otočí od okna, zatáhne žaluzie, aby neviděla hromady černých pytlů s odpadky, prolézačky lešení a roztroušená zaparkovaná auta na ulici pod sebou. Pak připustí, že spánek už nepřipadá v úvahu. Místo toho si pečlivě vybalí kufry, pověsí šaty a bundy, vyskládá boty. Jakmile je s tímhle úkolem hotová a prázdný kufry jsou uloženy u dveří, sestavuje si seznam věcí, díky nimž by se v tomhle pokoji s čistým ložním prádlem a vlastní koupelnou mohla cítit víc jako doma. Sklenička na vodku. Svíčka. Nádobí do mikrovlnný trouby v rohu a váza na čerstvý květiny. Prostě takový malý kotvičky, drobnosti, který jí budou připomínat, že teď žije tady.

Tady. Půl světa od Melbourne.

Půl světa od něj.

My obě jsme musely odejít. A snad má Ruby pravdu s touhle další myšlenkou, která se prodírá skrz její opojení vodkou, pásmovou nemoc a šedivý světlo brzkýho rána:

Možná že lidi, kteří se zdají být stateční, jen dělají to, co musejí. Není to otázka odvahy, sbalit se a opustit dosavadní život. Jde jen o nedostatek jiných možností a náhlý uvědomění si, že už nejspíš nemáte co ztratit.

Možná budu to příští, první ráno tvrdě spát, zatímco ona si bude dělat seznamy a sprádat své blouznivé myšlenky. Nenechte

se však mýlit. Přišly jsme sice z úplně jiných míst, ale Ruby Jonesová a já můžeme klidně být jedna a tatáž osoba, pokud vezmeme v úvahu, jak jsme se tady v New Yorku ocitly.

3

Povím vám o svých prvních sedmi dnech.

Je to, jako kdybych žila v jednom z těch starých filmových muzikálů, na který se v neděli odpoledne nechcete už dál dívat, nicméně všechno v nich je tak jasný, tak radostný, že nemůžete odtrhnout oči. Dokonce i když prší, což se tam děje často, není v nich žádná šedivá obloha. Teda aspoň ne pro mě. Někdy, když se procházím Midtownem, zastavím se uprostřed ulice. Jen na vteřinu, abych se podívala na budovu Chrysler, která se třpytí a pne k nebi ze svého místa na Lexington Avenue. Myslím, že je krásná stejným způsobem, jako je nádherná královna krásy ze starých časů, co se celá stříbrně leskne a má šerpu a korunku. Vždycky jí zamávám, nenápadně, i když nemám dojem, že by si toho někdo všiml. No a pak pospíchám na druhou stranu ulice, aby mě nepřejel městský autobus nebo houkající žlutý taxík.

Teď už vím, jaký to je na druhý straně města. Znáám jeho okraje i centrum a vím i to, jak se Broadway vine kolem New Yorku jako řeka. Znáám jednotlivé čtvrti a bloky a vím, který strany chodníku se držet. Už se nebojím ani těch padacích dveří, co vedou do sklepů plných květin, ovoce a všech možných dalších

věcí. Jako by ta holka, která přijela před týdnem, žila v tomhle městě už rok. Plno věcí už mi dává smysl; na rozdíl od malých měst z mého dětství, kde jsem je nikdy nechápala.

Je tolik míst, která ještě musím vidět. V duchu si vytvářím celý nový mapy, ovšem zatím mi stačí mávat na budovu Chrysler, chodit blok za blokem a fotit každou novou věc, kterou potkám. Miluju ten pohled na město skrze objektiv fotoaparátu. Když jste pozorovatelem, a ne pozorovaným, všechno se změní. Tohle musel můj otec vědět a pan Jackson to určitě věděl taky. To rozvážný sebeovládání, který cítíte, když natáhnete, zaostříte, *cvaknete*. Možná by to pro mou mámu bylo jiný — možná by to i se mnou bylo jiný —, kdyby taky stála na druhé straně fotoaparátu. Jsou chvílky, kdy si na ni dovolím myslet. A tehdy bych si přála, abych jí mohla ukázat, co jsem zachytila z tohoto města, který milovala a který příliš brzy opustila.

Nevím, jestli jsou ty fotky, co jsem pořídila, opravdu dobré. Stará leica se totiž nepodobá žádnému z fotoaparátů, který jsem používala předtím. Stále ještě se učím, jak ji držet, jak palcem pohybovat s páčkou ostření a druhou rukou udržovat malý foťák v klidu. Hledáček je maličký, takže zpočátku jsem přes malý okýnko nic neviděla, ale po týdnu si myslím, že už to zvládám. Je to jako učit se vidět úplně jinak. Když nastavíte clonu, zúžíte otvor objektivu, objekty v pozadí se zaostří. Jako byste si svět přitáhli k sobě, přiblížili ho. Nic se už nezdá být tak daleko.

Měla bych poděkovat hlavně Noahovi. A taky mu *děkuju*. Každý večer, než usnu. Protože mých prvních sedm dní už uplynulo, a on mě přesto i bez nájemného nechává bydlet ve svém bytě, v domě obloženém hnědým pískovcem — tenhle termín už taky znám —, do doby, než si najdu práci a budu si moct všechno